

Tereza Náprstková: Worpswedští a Praha

Posudek vedoucího bakalářské práce

Posuzovaná práce vychází ze zadání, jehož jádrem je celistvé představení vztahu moderní umělecké scény v Praze k severoněmecké malířské kolonii, dosavadní odbornou literaturou jen zlomkovitě pojednaného. Tuto základní zásluhu posuzovaná práce nesporně má.

Rovněž kvituji, že Tereza Náprstková svou práci uspořádala logicky i přehledně, s formulační zdatností, a že ji přiměřeně vybavila. Výslednou práci posuzuji až na základě jejího znění vloženého do SISu; předností práce jistě je, že ji autorka uskutečnila velmi samostatně. Celek práce prokazuje její schopnost orientovat se v zadaném či zvoleném tématu a samostatně odborně pracovat.

Neubráním se však pochybnosti o proporcích poskytnutých v textu jednotlivým stránkám problematiky. Až příliš místa je asi věnováno části o jednotlivých umělcích spjatých s kolonií Worpswede. To sotva může přinést cokoli nového nad dosavadní literaturu. Naopak vlastní téma práce, tedy pražská odezva W., by zasluhovalo poněkud víc důkladnosti. Například podstatnou okolnost, z čí iniciativy Worpswedští vlastně měli velkou výstavu v Praze v SVU Mánes, uvádí práce jen v poznámce a bez patřičného odkazu na zdroj. Zda šlo o iniciativu jednotlivého umělce, jako Jana Preislera, jak se v této zmínce uvádí, je pochybné, protože dramaturgie výstav SVUM plynula z konsenzu ve vedení spolku, a navíc na ni tehdy silně působili Rilke a Muther.

Jen zběžně zmíněny jsou dva artefakty podstatně spojující Worpswedské s Prahou – klíčový obraz Slatina (1898) od Otto Modersohna vystavený na pražské výroční výstavě a zakoupený oficiální Galerii žijících malířů, a Preislerův plakát pražské výstavy W. v SVU Mánes.

Odezvu W. v pražském prostředí, resp. v SVU Mánes, by bylo možné prohloubit větším využitím jmenného rejstříku z monografie o Volných směrech (1992). K využití se nabízí i fotografie z výstavy W. uveřejněná ve Volných směrech coby ukázka plného příklonu k modernistickému způsobu instalací výstav umění.

Práce věnuje záslužně značnou pozornost dobovým komentářům výstavy, které ovšem místy splývají s autorčinými komentáři; ne zcela funkční jsou i rozsáhlé popisy jednotlivých děl.

Obrazová příloha působí poněkud neuspořádaně; snad by bylo lepší nejprve jednotlivá vyobrazení a jejich případné komparace v příloze uspořádat; na přeskáčku raději uvádět odkazy na ně v textu práce než obráceně.

Konečně je škoda, že závěr posuzované práce sestává z anotace tématu spíše než aby shrnul její vlastní výsledky. Současně závěr nesouhlasí s úvodním abstraktem slibujícím zaměření i na archivy, které ovšem autorka zřejmě navštívila. Pokud v nich nic objevného nenašla, patřilo by se i toto v závěru práce výslovně zmínit.

Pro diskuzi při obhajobě nabízím rámcovou problematiku. Otázka do diskuze zní, nakolik tu existovala souvislost mezi určitými typy krajiny, nebo šlo spíše o souběžný přechod od náladového impresionismu k modernímu malířskému syntetismu. Jinak řečeno, zda Vysočina Slavička a dalších představuje odezvu na W., nebo šlo také o znovuoobjevení regionu českých krajinářů pomocí nových obrazových strategií.

Přes dílčí připomínky hodnotím práci Terezy Náprstkové jako velmi přínosnou. Pro její obhajobu se kloním ke klasifikaci výborně.

prof. PhDr. Roman Prahel, CSc.

V Praze 30. 8. 2023